

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/11/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010063
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010063.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová ul. č. 1, Bratislava, zast. Mgr. Peter Ďurček, advokát, AK Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta č. 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova ul. č. 8, 810 00 Bratislava, o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu odporu č. RP/023/2013 z 26. marca 2013 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu č. RP/023/2013 z 26. marca 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n ý zaplatiť na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vedený v K. č. XXXXXXXXXXX/XXXX, súdny poplatok vo výške 500,- € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/023/2013 z 26. marca 2013 odporca uložil navrhovateľovi zaplatiť v súlade s § 64 ods. 1 písm. d/ a ods. 5 v spojení s § 67 ods. 3 písm. c/ a ods. 16 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) pokutu vo výške 1 500,- € za porušenie povinností uloženej v § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že dňa 22.9.2012 o cca 20:27 hod odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Farmár hľadá ženu, ktorý klasifikoval ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, a ktorý obsahoval vyjadrenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „slovná agresivita“ a scény, ktoré naplnili kritérium „sexuálne správanie prezentované ako forma zábavy“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo, jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania (ďalej len „JSO“) navrhovateľom.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporca na svojom zasadnutí 4. decembra 2012 prijal uznesenie o začatí správneho konania voči navrhovateľovi vo veci vyššie uvedeného možného porušenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Oznámenie o začatí správneho konania č. 492-PLO/O-6195/2012 bolo navrhovateľovi doručené 19. decembra 2012. Odporca poukázal na to, že účelom oznámenia o začatí správneho konania je informovať účastníka konania o predmete správneho konania, a to v takom rozsahu, aby sa mohol k eventuálnemu porušeniu zákona relevantne vyjadriť. Navrhovateľ bol súčasne vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. zákona č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku k oznámeniu zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa podkladom pre rozhodnutie a zároveň bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, odporca môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 Správneho poriadku. Odporca v predmetnom oznámení o začatí správneho konania uviedol konkrétne vyjadrenia a scény, v ktorých mohlo dôjsť k prezentácii vyššie uvedených nevhodných obsahov, konkrétne pasáže napadnutého programu, ktoré mohli, vzhľadom na ich obsah a spôsob spracovania v rámci programu, zakladať rozpor so zákonom. Súčasťou oznámenia bol aj prepis skutkového stavu, ktorý slúžil spolu so záznamom vysielania ako jeden z podkladov pre rozhodnutie. Je teda zrejmé, že účastník konania bol jednoznačne a nezameniteľne oboznámený s predmetom správneho konania, a to v dostatočnom rozsahu na to, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým relevantným skutočnostiam, čo koniec koncov aj urobil vo svojom písomnom stanovisku, ktoré bolo odporcovi doručené 22. februára 2013, až po opätovnej výzve a predĺžení pôvodnej lehoty na vyjadrenie.

Odporca poukázal na to, že program Farmár hľadá ženu je programom typu reality šou. Predmetom posudzovania v správnom konaní bola epizóda odvysielaná v rámci jeho tretej série, ktorá bola zameraná na prezentovanie žien, ktoré prišli za farmármi s cieľom stráviť určitý čas na farme, a spomedzi ktorých by si každý z farmárov mal jednu vybrať. Z podrobného prepisu programu vyplýva, že farmári ženám ukazujú izby, kde budú bývať, farmu, zvieratá a prácu, ktorú budú musieť na farme vykonávať. Farmári so ženami trávajú na farme svoj prvý spoločný deň.

Podľa názoru odporcu, zo skutkového stavu vyplýva, že celkové spracovanie predmetného vydania programu Farmár hľadá ženu, výber scén a zostrih programu bol zameraný na konflikty medzi súťažiacimi ženami, uchádzačkami o farmárov. Za prejavy slovnej agresivity odporca vzhľadom na kontext a celkové spracovanie obsahu vyhodnotil najmä hádky medzi S. a G..

Uvedené hádky a výňatky z nich boli v programe niekoľkokrát zopakované, cit.:

S.: Ale, však do riti, jedno okno robíš, nehnevaj sa na mňa, dve hodiny. Stojíš, fajčíš, kukáš, mudruješ a robíš do (vypípané). By sme urobili izbu komplet.

S. hovorí do kamery.

S.: No, tá naša madam hrá veľkú, veľkú dámičku. Vo vysokých štekloch, hrá sa na niečo, čo neni.

G. hovorí do kamery.

G.: Som v živote dáma nebola. Ani ňou nebudem.

O. ženy umývajú okná.

S.: To prečo zase robíš robotu naviac (vypípané). Načo robíš robotu naviac, prosím ťa. Načo to robíš!.

V zostrihu z predchádzajúcich častí bola odvysielaná hádka A. s P., cit.:

P.: Počúvaj ma, zlatá moja, teba (nezrozumiteľné) nejaký problém? Lebo som si všimla, že na mňa stále zazeráš. Bacha na to, moja zlatá. Mne je jedno z takej (vypípané) materi si.

A.: Počúvaj ma!

P. kričí: Čo si zač.

A.: Počúvaj ma!

P. pokračuje: Na mňa nebudeš zazerat' a nebudeš na mňa ho, hovoriť nejaké keci, čo si sa (vypípané) (vypípané).

A.: (vypípané) do toho auta.

A. chytil P. za ruku a odhodil ju preč. Záber je pustený späť nazad a opäť sa zopakuje.

Komentár: A. sa veru nestala legendou len tak, pre nič za nič. Verbálne útoky zúrivej Lindy jej ani len

volánik na sukničke nerozvlnili a ona vecne formuluje svoj plán.

P. s A. sa bijú rukami, zábery sú rozkúskované a púšťané späť nazad a opäť opakované.

P. odchádza preč. A. kráča za ňou a hovorí.

A.: (vypípané) Viacej nestaneš ty (vypípané) suka. Keď ju chytím, tak ju za vlasy vytiahám po celom tom, tak.

V častiach programu z Jankovej farmy, Diana bola opitá a nadávala ostatným, cit.:

O.: Dáš si mliečko?

B.: Jaj, jaj (nezrozumiteľné) alkoholička (vypípané).

O.: Neboj sa, nie si alkoholička.

B.: Ja vás (vypípané). Do (vypípané). Ja vás (vypípané), tak z (vypípané), do (vypípané)".

Odporca poukázal na to, že intenzita vyššie uvedených prejavov bola zosilnená okolnosťami, za ktorých k nim došlo. Vo väčšine prípadov je z artikulácie a gestikulácie účinkujúcich badateľné, že ich konanie je ovplyvnené pozitívom alkoholických nápojov, navyše je zrejmé, že sa jedná o prejavy nenávisti a v určitých momentoch nielen slovnej ale aj fyzickej agresivity. Zo záznamu vysielania je zrejmé, že slovná výmena medzi A. a P. bola agresívna nielen v slovnej ale aj fyzickej rovine. Skutočnosť, že sa jednalo o hádku a vzájomné verbálne útoky vyplýva aj z komentára k uvedenej scéne. Intenzita prejavov slovnej agresivity bola v danom prípade umocnená aj tónom hlasu, intonáciou verbálnych prejavov zúčastnených a nimi použitých výrazov, z čoho je tiež zrejmé, že uvedené vyjadrenia boli vyslovené v hneve a vzájomnej nenávisti. Spôsob spracovania predmetnej scény, opakované, spomalené, späť a znova vpred púšťané záznamy, z hľadiska agresívnych prejavov najvyhrotenejších momentov predmetnej scény, upriamuje pozornosť diváka na tieto prejavy s cieľom upútať a zatriktívniť vysielanie. Z tohto dôvodu nie je podľa názoru odporcu možné súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že sa jedná o bežnú výmenu názorov, ktorá nepresahuje hranice bežnej interakcie.

Pokiaľ ide o frekvenciu výskytu prejavov slovnej agresivity táto bola zosilnená spôsobom spracovania predmetného programu, nakoľko vo väčšine scén boli zobrazené hádky, ktoré boli opakované aj v krátkych zotrúhoch z toho, čo bude nasledovať v programe. Odporca dospel k záveru, že z kvantitatívneho hľadiska predmetný program vo zvýšenej miere obsahoval slovnú agresivitu. Podľa jeho názoru sa zo strany navrhovateľa jedná o zámerné prezentovanie hádok, ktoré boli plné slovnej agresivity a jej neustále opakovanie v krátkych zotrúhoch, tak ako bolo uvedené vyššie, je z obsahového hľadiska potrebné považovať za samoučelné, s primárnym cieľom prezentovať jednoduchú zábavu. Z uvedeného podľa názoru odporcu vyplýva, že v dôsledku spracovania programu a výberu scén, tvorila slovná agresivita podstatnú časť programu a celková dramaturgia uvedeného programu zámerne smerovala k výberu scén obsahujúcich hádky a vzájomné osočovanie súťažiacich, s cieľom upútať, resp. šokovať diváka tým, že mu poskytne reálne scény, obsahujúce skutočnú slovnú agresivitu.

Odporca poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 1 ods. 5 vyhlášky č. 589/2007 Z.z. je pri klasifikácii vhodnosti jednotlivých programov pre maloletých nutné okrem frekvencie výskytu a intenzity nevhodných obsahov prihliadať aj na kontext ich výskytu v predmetnom programe. Predmetný program sa dá charakterizovať ako „reality show“, princípom ktorých by mala byť autenticita a reálny život súťažiacich. Predmetné vydanie programu bolo zamerané najmä na konflikty medzi súťažiacimi ženami, ktoré boli vedené agresívnym spôsobom, o čom svedčí aj dramaturgický výber zotrúchov vložených do programu. Na základe týchto skutočností odporca skonštatoval, že uvedený program bol zostavený primárne s cieľom prezentovať vypäté situácie obsahujúce slovnú agresivitu vo zvýšenej miere. Taktiež frekvencia výskytu prejavov slovnej agresivity bola v danom programe pomerne vysoká, pričom intenzita týchto prejavov bola zosilnená okolnosťami, za ktorých boli vyslovené, t.j. vzájomné hádky zachytené v reálnych situáciách, prejavy pod vplyvom alkoholu. Je tiež potrebné poukázať na fakt, že daný program nemá žiadnu umeleckú hodnotu ani morálne posolstvo. Preto odporca dospel k záveru, že vzhľadom na intenzitu a frekvenciu výskytu nevhodných obsahov vo forme „slovnej agresivity“ bolo potrebné označiť program ako nevhodný a neprístupný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov.

Odporca ďalej uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že program Farmár hľadá ženu je šou, prostredníctvom ktorej sa farmári zoznamujú so ženami a vyberajú si z nich potenciálne partnerky, je

možné predpokladať, že sa v ňom vyskytnú aj scény zachytávajúce zbližovanie farmárov so ženami. V programe sa vyskytlo viacero scén, ktoré je podľa názoru odporcu nutné vyhodnotiť ako také, ktoré znázorňujú a prezentujú sexuálne správanie ako formu zábavy, pričom vyjadrovanie osôb v týchto scénach malo často krát sexuálny podtón. V uvedených scénach bolo prezentované sexuálne správanie, ktoré sa neobjavuje bežne na verejnosti a preto ho možno považovať za osobné (intímne) prejavy, ktoré boli v programe zverejnené.

Jedná sa o nasledovné scény:

C. sa hojdá na hojdačke. Záber pod sukňu, detail na jej rozkrok s tmavým nohavičkami.

...

Záber na polonahú ženu. V miestnosti v popredí je snímaná dolná časť ženskej postavy v tango nohavičkách. Farmárske hlasy: Táto v tom bielom klobúku, to moc vyzývavá.

...

Kamera sleduje dvojicu v súkromí. Ruka otvorí drevené dvere. Muž a žena ležia polooblečení na posteli a prikrývajú sa vankúšom.

D.: Chodíte do (vypípané).

Komentár: Obaja aktéri sa snažia prežiť trápne odhalenie bez komentára, čo by bolo v pohode, keby okrem toho neboli aj bez slipov a nohavičiek.

...

O. obchytáva ženy. O. stojí vo dverách s O., jednou rukou ju obľapa okolo krku a druhou chytá za prsia.

O.: No čo Janči, bude voláka láska medzi nama, či ako?

O.: Láska, to je vám vec čudná.

O.: Láska bože láska, kde ťa ľudia berú.

O. mu chytí ruku.

O.: Ešte nie chytať, ešte si mi nič nesľúbil.

...

O. hovorí o ženách na farme.

O.: No, tak za, tak zadky majú všetky dobré, no, ale z tých dobrých má ešte niektorá lepšie a tá jedna má najlepšie.

S. prekladá vonku deky. O. pomáha G. pri umývaní okna.

Komentár: Zdá sa, že kým sa Štefánia s Jarkou snažili celý čas zaujať prácou, G. taktika, založená na obtiahnutých rifliach, zabodovala na celý čiare. O. hovorí do kamery.

O.: Tak, ktorá môže mať, tak len Hanka môže mať najlepší zadok.

...

Pri hádke žien.

Komentár: S. zjavne záleží na tom, aby nevyzerala pred farmárom ako nejaká fífla, a na oplátku, na Hanu vytiahne citlivé podrobnosti o jej nočnom úbore.

S.: Ja sa tiež nestarám do teba, že si včera behala jak v erotických nohavičkách a s holou (vypípané) a holými ceckami, chodila si fajčať na ulicu a ukazovala si sa, pretŕčala pred každým. Čo ty tu, prosím ťa, do mňa vyprávaš?

O.: Ona si tie nohavičky až na izbe obliekla, keď išla spať, aby ju malo čo v riti tlačiť".

Odporca poukázal na to, že sexuálny kontext a podtext uvedených scén bol podporený komentárom znejúcim na pozadí týchto scén, z čoho vyplýva, že aj dramaturgia programu bola zameraná na výber práve takýchto situácií a scén. Prejavy majúce charakter sexuálneho správania boli umocnené aj pozitívmi alkoholu, ktorý sa v programe bežne vyskytoval ako prostriedok na privítanie farmárov. Skutočnosť, že v uvedených scénach nedošlo explicitne k zobrazeniu nahoty, čo podľa navrhovateľa automaticky vylučuje možnosť, že by sa mohlo jednať o prezentovanie sexuálneho správania formou zábavy, podľa názoru odporcu neznamena, že výpovedná hodnota uvedených scén a kontext, v ktorom boli odvysielané nemohol naplniť kritériá obsahov nevhodných a neprístupných pre maloletých do 18 rokov.

Vyššie popísané správanie a zobrazenia nie je podľa názoru odporcu možné považovať za bežné v rámci všeobecne uznávanej spoločenskej morálky a preto ich ani nemožno označiť za primerané a vhodné, ak

sú zaradené v programe, ktorý je určený maloletým divákom mladším ako 18 rokov. Veková skupina maloletých je náchylná na preberanie vonkajších vzorov a vplyvov a pri sledovaní programu s uvedeným obsahom môže nadobudnúť dojem, že prezentované správanie je spoločensky akceptovateľné, čo ju môže viesť k jeho imitácii. Zo spôsobu spracovania predmetného programu, najmä z jeho obsahu je zrejmé, že jeho kontroverzné scény majú tvoriť jeho podstatu a zvýšiť jeho atraktivitu. Detailné zábery na intímne partie ženy, aj keď zahalené v spodnej bielizni, zaznamenané pri hojdaní sa na hojdačke, pôsobia aj s prihliadnutím na kontext v ktorom sú zaradené - získanie si pozornosti farmára, podľa názoru odporcu nielen sexuálne ale až vulgárne. Taktiež vyjadrenie jednej zo súťažiacich na ďalšiu súťažiacu, cit.: „Ona si tie nohavičky až na izbe obliekla, keď išla spať, aby ju malo čo v riti tlačiť. " má nielen sexuálny ale až vulgárny podtón. Taktiež zaradenie záberov na polonahé ženské telo v tango nohavičkách okomentované slovami, cit.: „Táto v tom bielom klobúku, to moc vyzývavá. " alebo záberov na polonahú dvojicu v posteli naznačujú, že sexuálne správanie je v rámci predmetného programu vnímané a navrhovateľom prezentované ako forma zábavy a vyplnenia času. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetné vydanie programu nemá dejovú líniu, uvedené scény nemajú byť čoho súčasťou, sú do programu zaradené samoučelne a nemôžu byť teda divákom vnímané ako súčasť dejovej línie ale ako prostriedok na zatraktívnenie programu, odporca zastáva názor, že program zostavený primárne zo scén zobrazujúcich vyhrotené a kontroverzné situácie, bez ich zaradenia do kontextu, nemusí byť správne pochopený mladistvými divákmi, najmä keď sú medziľudské vzťahy a konfliktné situácie medzi osobami komentárom zľahčované a prezentované ako forma zábavy. Zároveň je podľa názoru odporcu potrebné zdôrazniť, že výpovedná hodnota predmetného programu nebola z hľadiska morálneho a umeleckého posolstva žiadna, jeho cieľom bolo zabaviť diváka prostredníctvom jednoduchých situácií, ktoré obsahovali okrem už vyššie zmienených prejavov slovnej agresivity aj scény prezentujúce sexuálne správanie ako formu zábavy. Z tohto dôvodu bolo povinnosťou navrhovateľa označiť predmetný program ako nevhodný a neprístupný pre maloletých divákov do 18 rokov.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo vyjadrení v súvislosti s predvídateľnosťou príslušného zákona odvolával na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), odporca poukázal na to, že v prvom rade je potrebné uviesť, že rozsudok ESLP, ktorý navrhovateľ cituje (rozhodnutie č. 27798/95 vo veci Amann proti Švajčiarsku), sa týka oprávnenosti vykonať a uchovať záznam o tajnom nahrávaní telefonátu občana, ktorý nebol podozrivý zo žiadnej trestnej činnosti a v rámci daného tajného nahrávania vystupoval ako „nevyhnutný účastník“ (občan bol telefonicky kontaktovaný kvôli bežnej obchodnej ponuke, nahrávka bola vykonaná kvôli druhému účastníkovi telefonátu, ktorým bol zamestnanec v tom čase ešte Sovietskeho zastupiteľstva). ESLP v tomto rozsudku na adresu kvality zákona a jeho predvídateľnosti konkrétne uviedol, cit.: „Primárnym účelom Federálneho trestného zákonníka je sledovanie osôb, ktoré sú podozrivé alebo obvinené zo zločinu alebo závažného prečinu alebo dokonca tretích osôb, ktoré sú podozrivé zo získavania alebo zasielania informácií od, resp. týmito (podozrivým alebo obvineným), osobám. Zákoník však podrobne nereguluje prípady, ak sú osoby monitorované „náhodne“ ako „nevyhnutný účastník“ telefonickej konverzácie, ktorá je zaznamenaná autoritami na základe ustanovení o podozrivých alebo obvinených osobách. Zákoník najmä nešpecifikuje ochranné opatrenia, ktoré by mali byť vykonané v súvislosti s týmito osobami. " Vzhľadom na uvedené je podľa názoru odporcu zjavné, že rozsudok citovaný navrhovateľom sa týka skutkovo podstatne odlišného stavu. V prípade ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii zákon ukladá navrhovateľovi povinnosť označovať programy podľa vekovej vhodnosti na základe pomerne detailných kritérií, ktoré ustanovuje podzákonný predpis vyhláška č. 589/2007 Z.z. Fakt, že táto vyhláška ponecháva niektoré špecifické termíny a s nimi súvisiace situácie na správnej úvahe a teda výklade odporcu, v žiadnom prípade neznamená, že by bola táto povinnosť v rozpore s právom Európskej únie. V prípade akceptovania extrémne zjednodušeného a formalistického výkladu predmetného rozsudku, tak, ako ho vykladá navrhovateľ, by bola de facto znemožnená akákoľvek regulácia, ktorá zasahuje napr. do slobody prejavu, pri aplikácii ktorej je nevyhnutné použiť správnu úvahu.

Proporcionalitu obmedzenia slobody prejavu je možné vnímať v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie slobody prejavu zakotvením určitých konkrétnych povinností všeobecne záväzným právnym predpisom,

v tomto prípade zakotvením ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Keďže zákonodarca využil ústavné splnomocnenie (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR) na zakotvenie tohto obmedzenia formou zákona, je potrebné považovať tento princíp za zachovaný. Odporcovi neprináleží zachovanie proporcionality v tejto rovine skúmať.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že JSO má mať vo svojej podstate „len odporúčací“ charakter odporca uviedol, že primárnym účelom JSO je informovať rodičov o vekovej vhodnosti vysielať programu. Ustanovenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii a príslušné ustanovenia vyhlášky č. 589/2007 Z.z. nezakazujú navrhovateľovi vysielať určité programy, ustanovujú mu však povinnosť označiť tieto programy v súlade s danými kritériami. Je pravdou, že niektoré ustanovenia JSO spájajú s určitými kategóriami aj konkrétne obmedzenia (časové zaradenie atď.), jedná sa však práve o špecifické programy, ktoré sú vzhľadom na svoj obsah najviac škodlivé pre maloletých divákov a teda naliehavosť spoločenskej potreby obmedziť slobodu prejavu je práve v týchto prípadoch najvýraznejšia. Zároveň, aj pri týchto programoch, z hľadiska ochrany maloletých, predmetné ustanovenie zavádza iba také obmedzenia, ktoré zabezpečia, aby rodič mohol efektívne zamedziť maloletým sledovať tieto programy (napr. kontrolovaním, aby maloletí nesledovali televíziu po 22:00 hod.). Koniec koncov skutočnosť, že pri určitej špecifickej skupine programov je opodstatnené (a pre členské štáty EÚ povinné) zaviesť konkrétne opatrenia obmedzujúce slobodu prejavu, ktoré zabezpečia, že tieto programy nebudú môcť maloletí sledovať, predpokladá aj smernica o audiovizuálnych mediálnych službách, konkrétne článok 27 „Ochrana maloletých v televíznom vysielať“.

Navrhovateľ spochybňoval aj „nalievajú spoločenskú potrebu“, t.j. opodstatnenie modelu označovania programov v televíznom vysielať podľa vekovej vhodnosti. Odporca uviedol, že túto rovinu proporcionality predmetnej zákonnej povinnosti (obmedzenia slobody prejavu) skúmal už zákonodarca pri jej zavedení a že obdobné modely označovania televíznych programov je možné nájsť vo väčšine štátov Európskej únie. Je teda zrejmé, že viacero európskych zákonodarcov je naopak presvedčených, že aj v súčasnosti pretrvávajú nalievajú spoločenská potreba pre označovanie programov v televíznom vysielať podľa vekovej vhodnosti. Skutočnosť, že iný členský štát Európskej únie (napr. Česká republika) nepovažuje za potrebné uplatňovať v rámci svojej jurisdikcie systém označovania programov podľa vekovej vhodnosti, môže súvisieť napr. aj so spôsobom, akým vysielaťelia v danej krajine svoje podnikanie prevádzkujú. Inými slovami, v prípade vysokej prirodzenej spoločenskej zodpovednosti vysielaťelov nemusí byť potrebné zavedenie a uplatňovanie dodatočných systémov pre informovanie rodičov.

Odporca zdôraznil, že bez ohľadu na konkrétnu motiváciu danej krajiny, samotný fakt, že v rámci Slovenskej republiky sú dostupné programy vysielaťelov spadajúcich pod jurisdikciu Českej republiky alebo inej krajiny členského štátu EÚ, ktorí nie sú povinní označovať svoje vysielaťie piktogramami vekovej vhodnosti, v žiadnom prípade nezakladá ústavnoprávnu prekážku voči uplatňovaniu takehoto systému na vysielaťie vysielaťelov spadajúcich pod jurisdikciu Slovenskej republiky. Vzhľadom na tieto skutočnosti odporca odmietol tvrdenia navrhovateľa o jeho údajnom diskriminačnom prístupe, kedy vyžaduje plnenie predmetných povinností „len“ od slovenských vysielaťelov.

Druhou rovinou proporcionality je obmedzenie slobody prejavu uplatnením konkrétnych zákonných ustanovení, v konkrétnom prípade. Ako vyplýva už z vyššie uvedených argumentov vzťahujúcich sa ku skutkovému stavu, odporca aplikáciou zákonom dovoleného správneho uváženia dospel k záveru, že odvysielať program obsahoval slovnú agresivitu a prezentovanie sexuálneho správania ako formy zábavy takej intenzity a frekvencie, ktoré podmieňovali jeho označenie ako programu nevhodného a neprístupného pre maloletých do 18 rokov. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti odporca skonštatoval, že označením programu Farmár hľadá ženu z 22. septembra 2012 ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov došlo k nesprávnemu uplatneniu JSO a tým k porušeniu § 20 ods. 4 zákona o vysielaťí a retransmisii.

Pokiaľ ide o uloženie sankcie, odporca poukázal na to, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt).

Táto zásada platí aj v prípade zákona o vysielaní a retransmisii, ako aj Správneho poriadku, ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správne mu deliktu dokazovať zavinenie, alebo dokonca úmyselné konanie. Podstatné je iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo, alebo nie. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo nedbanlivostným, svedčí aj skutočnosť, že ani jeden z cit. zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ sa dopustil porušenia ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii už v minulosti. Poslednými rozhodnutiami mu boli uložené nasledovné sankcie:

- ° rozhodnutím č. RP/05/2010, pokuta vo výške 3 400,- € (Trhni si!). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.11.2010.
- ° rozhodnutím č. RP/26/2010, pokuta vo výške 5 000,- € (Veľmi nebezpečné známosti). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.6.2011.
- ° rozhodnutím č. RP/29/2010 pokuta vo výške 5 000,- € (Panenstvo na obtiaž). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.3.2011.
- ° rozhodnutím č. RP/56/2010 pokuta vo výške 7 000,- € (Návod na vraždu). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.5.2011.
- ° rozhodnutím č. RP/89/2011 pokuta vo výške 5 000,- € (Šéfka). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 19.10.2011.
- ° rozhodnutím č. RP/26/2011 pokuta vo výške 5 000,- € (NOVINYPLUS-MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA) Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.7.2012.
- ° rozhodnutím č. RP/109/2011 pokuta vo výške 2 000,- € (Dumbo) Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.3.2012.
- ° rozhodnutím č. RP/17/2011, pokuta vo výške 10 000,- € (Trhni si!) Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.6.2012.
- ° rozhodnutím č. RP/84/2011 pokuta vo výške 3 300,- € (Chilli, sex a samba) Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.5.2012.
- ° rozhodnutím č. RP/03/2012 pokuta vo výške 3 400,- € (Trhni si!) Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 22.3.2012.
- ° rozhodnutím č. RP/031/2012 úhrnná pokuta vo výške 4 000,- euro za porušenie § 20 ods. 4 a § 39a ods. 2 za odvysielanie programu (Farmár hľadá ženu) s označením ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.8.2012.

Pri určovaní výšky pokuty vzal odporca do úvahy závažnosť správneho deliktu - v dôsledku nesprávneho uplatnenia JSO nebol naplnený jeho účel, ktorým je informovať rodičov o vhodnosti jednotlivých programov pre rôzne vekové skupiny maloletých. Predmetný program bol odvysielaný s označením ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov, pričom ako je uvedené vyššie, obsahoval viacero scén, v ktorých sa vyskytli prejavy slovnej agresivity a sexuálne správanie prezentované ako forma zábavy, čo sú obsahy naplňujúce kritériá odôvodňujúce klasifikáciu tohto programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých do 18 rokov. Frekvencia výskytu nevhodných obsahov v predmetnom programe bola pomerne vysoká, pričom intenzita ich výskytu bola zosilnená spôsobom ich prezentovania, a to opakovaným a spomaleným prezentovaním scén zachytávajúcich nevhodné obsahy; mieru zavinenia - navrhovateľ je za porušenie predmetného ustanovenia zodpovedný bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť za správny delikt), podstatné je len to, či k porušeniu zákona objektívne došlo alebo nie. Je tiež potrebné upozorniť na skutočnosť, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, že navrhovateľ bol za porušenie predmetného ustanovenia zákona sankcionovaný opakovane už v minulosti, mal a mohol teda vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom o vysielaní a retransmisii. Vzhľadom na skutočnosť, že išlo o program, ktorý mal navrhovateľ k dispozícii vopred, mal možnosť jeho obsah náležite posúdiť a zvoliť jeho označenie podľa vekovej vhodnosti tak, aby bolo v súlade s podmienkami ustanovenými v JSO; rozsah a dosah vysielať - navrhovateľ je multiregionálnym vysielaťom. Táto skutočnosť vyjadruje podľa § 3 písm. q/ zákona o vysielaní a retransmisii percentuálne pokrytie vysielaťom navrhovateľa a teda vyjadruje koľko

potenciálnych recipientov je spôsobilých vnímať prípadné porušenie povinností ustanovených v zákone o vysielaní a retransmisii; trvanie a následky porušenia povinnosti - predmetný program bol odvysielaný 22. septembra 2012 od cca 20:27 hod. do cca 22:08 hod., teda v hlavnom vysielačom čase, v dôsledku čoho mohol jeho nevhodný obsah ovplyvniť pomerne veľkú skupinu maloletých od 15 do 18 rokov; spôsob porušenia povinnosti - je predmetom výroku tohto rozhodnutia, ako aj jeho samotného odôvodnenia a spočíva v tom, že navrhovateľ 22. septembra 2012 o cca 20:27 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Farmár hľadá ženu, ktorý klasifikoval ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, a ktorý obsahoval vyjadrenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „slovná agresivita“ a scény, ktoré naplnili kritérium „sexuálne správanie prezentované ako forma zábavy“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo jeho klasifikovaním účastníkom konania ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov k nesprávnemu uplatneniu JSO. Vzhľadom na skutočnosť, že k porušeniu povinnosti došlo už samotným faktom, že bol odvysielaný predmetný program s označením, ktoré bolo v rozpore s podmienkami JSO, nie je možné podľa názoru odporcu poukázať na špecifiká spôsobu porušenia povinnosti, ktoré by mohli mať vplyv na určenie výšky pokuty.

Odporca tiež poukázal na to, že zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponuje jednoznačne a preukázateľne nevyplýva, že pri naplnení skutkovej podstaty tohto správneho deliktu došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty. Odporca vzal do úvahy najmä fakt, že k samotnému porušeniu povinnosti došlo, ako aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie tejto povinnosti, jeho závažnosť, trvanie, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielať účastníka konania. Pri určovaní výšky pokuty nemohol prihliadnuť na sankciu uloženú samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje.

Vzhľadom na vyššie uvedené kritériá ako aj skutočnosť, že navrhovateľ bol v čase spáchania predmetného správneho deliktu už viackrát za porušenie predmetnej povinnosti sankcionovaný, považoval odporca výšku pokuty za plne odôvodnenú.

Proti rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote opravný prostriedok podľa § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii a § 250I a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a žiadal, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a rozhodnutie, nakoľko podľa jeho názoru toto vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov a nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V prvom rade uviedol, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé akým spôsobom odporca detailne preskúmal predložené obrazovo-zvukové záznamy z vysielať, kedy tak urobil, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo, atď. Táto skutočnosť nevyplýva ani zo správneho spisu a ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica. Navrhovateľ mal za to, že jednotliví členovia odporcu sa s predmetným dôkazom, ktorým je záznam z vysielať, nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tento nevykonali, pričom vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu z vysielať je možné považovať za špecifickú formu ohliadky podľa ustanovenia § 38 Správneho poriadku, nakoľko ohliadkou sa rozumie každý postup, ktorým sa správny orgán vlastným empirickým vzhľadnutím presvedčí o predmete konania. Preto namietal, že odporca pochybil, keď predmetné dôkazy nevykonával, resp. o ich vykonaní, ako dôkazného prostriedku (ohliadky) v rozpore s ustanovením § 22 ods. 1 Správneho poriadku nevyhotovil zápisnicu. Vyhodenie zápisnice z vykonania dôkazu je významnou procesnou zárukou, pretože táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa ustanovení Správneho poriadku. Zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní podľa názoru navrhovateľa vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred odporcom a nie

je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby jednotliví členovia obrazovo-zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť citeľnú sankciu, na vlastné oči videli. Je totiž možné predpokladať, že v mnohých prípadoch sa bude jednať o hraničné javy, ktorých hodnotenie má vysoko subjektívne a hodnotové aspekty, ktoré úradnícka analýza, ktorá ich zhŕňa, rozhodne nemôže nahradiť. Poukázal na to, že ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/zamestnanci, namiesto osobného rozhodovania členov odporcu, ktorí sú volení Národnou radou SR. Preto podľa jeho názoru v zmysle vyššie uvedených skutočností odporca pri vykonávaní dôkazov postupoval v rozpore so Správnym poriadkom, čím nedostatočne zistil skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní odporcu bola zistená taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti predložil Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR, sp.zn.: 7As/57/2010-82, z 03.04.2012.

Ďalej navrhovateľ namietal, že odporca nedostatočne identifikoval správny delikt, najmä spôsob jeho spáchania už v samotnom oznámení o začatí správneho konania. Podľa jeho názoru vzhľadom na uplatňovanie zásad trestného práva v konaniach správneho trestania je zrejmé, že Oznámenie o začatí správneho konania je ekvivalentom k Uzneseniu o vznesení obvinenia (§ 206 Trestného poriadku). Rovnako ako Uznesenie o vznesení obvinenia, tak aj Oznámenie o začatí správneho konania má zásadný význam pre správne konanie a pre navrhovateľa ako účastníka konania. Absolútne kruciálnou požiadavkou je, aby Oznámenie o začatí správneho konania podrobne identifikovalo správny delikt, ktorý sa kladie navrhovateľovi za vinu, vrátane podrobného vymedzenia miesta, času a spôsobu jeho spáchania. Zo skutkového stavu veci, ako aj z Oznámenia o začatí správneho konania je podľa názoru navrhovateľa zrejmé, že odporca povinnosť presnej a nezameniteľnej špecifikácie nespĺnil a zaslal mu nešpecifické, všeobecné, vágne oznámenie, z ktorého nevyplyval spôsob - v konkrétnom prípade presné slovné spojenia, resp. obrazovo-zvukové časti programu, ktoré mali naplniť namietané kritériá JSO. Z predloženého oznámenia a prepisu/popisu skutkového stavu nie je podľa názoru navrhovateľa zrejmé, odvysielaním ktorej konkrétnej časti z popisovaného programu mohol porušiť ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii. V oznámení o začatí konania sú podľa jeho názoru účelovo vybrané niektoré rozsiahlejšie časti z priloženého prepisu/opisu skutkového stavu, o ktorých odporca tvrdí, že obsahovali viacero vyjadrení, ktoré mohli mať charakter slovnej agresivity a viacero scén, v ktorých mohlo dôjsť k prezentácii sexuálneho správania ako formy zábavy. Navrhovateľ sa môže k svojmu „obvineniu“ relevantne vyjadriť jedine vtedy, keď zo samotného oznámenia o začatí správneho konania jednoznačne a bez akýchkoľvek dôvodných pochybností vyplýva identifikácia správneho deliktu, vrátane špecifického popisu, ktorý naznačuje spôsob spáchania správneho deliktu. Táto požiadavka nie je naplnená vtedy, keď odporca bez ďalšieho zašle prepis/popis skutkového stavu na 15 strán A4 (ktorý je navyše neautentický) a ako sám uvádza v oznámení, len príkladmo vyberie niektoré široké pasáže, ktoré majú v sebe obsahovať niektoré z kritérií pre označenie programov symbolom JSO. Nesplnenie tejto požiadavky nie je možné podľa navrhovateľa nahradiť identifikáciou spôsobu spáchania v samotnom napadnutom rozhodnutí, nakoľko navrhovateľ nedostal možnosť sa k takémuto konkrétnemu vymedzeniu a identifikácii spôsobu vyjadriť sa. Predmetné konanie odporcu predstavuje podľa názoru navrhovateľa takú vadu konania, ktorá má vplyv na zákonnosť samotného napadnutého rozhodnutia, nakoľko v rozpore s právami navrhovateľa mu odporca odňal možnosť konať pred správnym orgánom, najmä právo poznať skutok, ktorý sa mu kladie za vinu a právo vyjadriť sa k obvineniu. Taktiež namietal, že skutočnosť, že hlavní aktéri vystupovali pod vplyvom alkoholu si odporca vymyslel.

Avšak, podľa názoru navrhovateľa, aj keby nedošlo k vyššie uvedeným nedostatkom v postupe odporcu, potom nemožno súhlasiť s názorom odporcu, že uvedený program mal byť označený ako nevhodný pre skupinu maloletých do 18 rokov. V tejto súvislosti uviedol, že odporcom vymedzené časti programu, ktoré sa (zrejme) mali týkať kritéria slovnej agresivity (nevhodný do 18 rokov), a ktoré sú zároveň vymedzené prevažne na str. 1 a na začiatku str. 2 oznámenia o začatí správneho konania, takéto stupeň nedosahujú, a preto symbol „15“ (nevhodný do 15 rokov) bol na ich označenie (programu) postačujúci. Vulgárne slová, napriek tomu, že väčšina z nich je v širokej miere používaná v hovorovej reči väčšiny chránenej vekovej kategórie (od 15 rokov do 18 rokov), boli z obsahu predmetného programu „vypípané“, čím bola ochrana maloletého diváka zabezpečená. Túto skutočnosť potvrdil odporca v napadnutom rozhodnutí, pričom takýto spôsob považoval za zákonný. Ostatné časti

programu obsahujú výmenu názorov medzi jednotlivým účastníkmi, ktorá však vzhľadom na svoj obsah podľa názoru navrhovateľa nenapĺňa kritériá slovnej agresivity. Výmena názorov medzi viacerými osobami je absolútne imanentnou súčasťou prirodzenej spoločenskej interakcie. Je viac ako jednoznačné, že v skupine viacerých ľudí len výnimočne dôjde k absolútnej názorovej zhode a je nereálne očakávať, že v prípade nekonformnosti názorov dôjde k jej výmene. Nielenže táto skutočnosť vychádza z ľudskej prirodzenosti, ale navyše pozitívne vplýva na spoločenský vývoj, nakoľko vedie k názorovej pluralite a tolerancii názorov iných, ktoré sú pre fungovanie demokratického štátneho zriadenia vitálne. V predmetnej časti odvysielaného programu výmena názorov nepresiahla podľa názoru navrhovateľa hranice bežnej interakcie, ktorá je samozrejماً a prítomná aj v kruhu členov chránenej vekovej kategórie (od 15 rokov do 18 rokov) a teda z hľadiska svojho obsahu nepredstavuje ohrozenie ich vývoja. Ostatne podľa názoru navrhovateľa nie je možné ohroziť vývoj maloletých takým konaním, ktoré je pre chránenú vekovú kategóriu známe, bežné a touto kategóriou zoširoka používané.

Taktiež, podľa názoru navrhovateľa, odporca absolútne neprípustne a nad rámec zisteného skutkového stavu „odhadol“ bez akéhokoľvek skúmania, že program ako celok bol zameraný na konflikty medzi súťažiacimi. Nielenže táto skutočnosť nevyplýva zo zisteného skutkového stavu, navyše je aj absolútne zavádzajúca. Program ako celok bol zameraný na hľadanie partneriek pre uchádzačov -farmárov. Skutočnosť, že dôjde k výmene názorov je prirodzeným javom, ktorý nemožno považovať za „zámer“ navrhovateľa. Dokonca aj v prípade, ak by bol „zámer“ navrhovateľa poukazovať na konfliktné situácie, táto skutočnosť by nezmenila nič na fakte, že odporca je povinný pri ich hodnotení postupovať objektívne a nebrať do úvahy „zámer“ navrhovateľa. Neobjektívne hodnotenie odporcu podľa názoru navrhovateľa najlepšie znázorňuje jeho vyjadrenie, že daný program nemá žiadnu umeleckú hodnotu ani morálne poslanstvo. Podľa názoru navrhovateľa sa odporca snaží stavať do role morálnej autority a určovať (cenzurovať), aké programy majú umeleckú hodnotu a poslanstvo. Ak programy toto kritérium odporcu nespĺňajú, tak rovnako ako v prejednávanej veci, uvedie nerelevantné kritériá za účelom trestania navrhovateľa za obsah, ktorý je pre odporcu a jeho členov ideologicky nevyhovujúci.

Pokiaľ odporca vytýkal predmetnému programu prezentáciu sexuálneho správania formou zábavy, k tomuto navrhovateľ uviedol, že hlavným motívom programu bolo hľadanie vhodných partneriek/partnerov pre vybraných uchádzačov (farmárov). Tvrdil, že motívom v žiadnom prípade nebolo zobrazovať sexuálne správanie formou zábavy. Ak by aj z dejovej línie predmetného programu vyplynula náklonnosť medzi jednotlivými účinkujúcimi, ktorá by prerástla do niektorej z foriem „sexuality“ podľa hodnotiacich kritérií JSO, táto by bola súčasťou dejovej línie predmetného typu programu, a teda je opätovne vylúčené, aby naplnila hodnotiace kritérium podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. d/ a f/ vyhlášky č. 589/2007 Z.z. o JSO.

Navrhovateľ s poukazom na rozsudok ESLP vo veci Amann proti Švajčiarsku taktiež namietal, že pre postup odporcu neboli naplnené kritériá legality, legitimacy a proporcionality zásahu do slobody prejavu. Tvrdil, že JSO stanovuje hodnotiace kritériá jednotlivých klasifikácií programov príliš všeobecne a nepresne a samotný odporca ich nedefinuje dostatočne jasne, konštantne a presne. Navrhovateľ mal za to, že požiadavka zákonnosti zásahu nebola v prejednávanej veci splnená, pretože odporca napriek argumentu o možnosti použitia správnej úvahy, správnu úvahu v predmetnom prípade nepoužil, nakoľko opätovne zlyhal pri definovaní pojmov, ktoré sú súčasťou hodnotiacich kritérií JSO a tak navrhovateľovi ani tretím osobám nie sú známe ani len príklady, ktoré tieto kritériá spĺňajú, a ktoré nie.

Ani požiadavka označovania programov grafickým symbolom vhodnosti, nie je podľa názoru navrhovateľa proporcionálna, nakoľko neexistuje naliehavá spoločenská potreba na tom, aby došlo k takémuto obmedzovaniu slobody prejavu navrhovateľa. Poukázal na to, že maloletým je nevhodný audiovizuálny obsah prístupný z viacerých zdrojov, ako sú internet, televízne vysielanie domácich vysielateľov, televízne vysielanie zahraničných vysielateľov, filmová produkcia na DVD, filmová produkcia v kinách, audiovizuálne mediálne služby na požiadanie, atď. Z uvedeného množstva zdrojov nevhodného obsahu je však regulovaný len obsah televízneho vysielania domácich vysielateľov, hoci ostatné zdroje sú maloletým divákom rovnako dostupné. Takýto spôsob napĺňania legitímneho cieľa je podľa názoru navrhovateľa zjavne neproporcionálny, dokonca diskriminačný voči domácim televíznym vysielateľom a navyše legitímny cieľ napĺňa len okrajovo.

V tejto súvislosti navrhovateľ uviedol, že vo viacerých konaniach (napr.: 492-PLO/O-6195/2012) navrhol a predložil odporcovi zoznamy televíznych staníc, nachádzajúcich sa v ponukách poskytovateľov retransmisie (káblových televízií). Prevažujúci stav na území Slovenskej republiky je taký, že drvivá väčšina divákov prijíma televízne vysielanie navrhovateľa a iných televíznych staníc (vysielateľov) prostredníctvom retransmisie, čiže prostredníctvom tzv. „káblových“ televízií, ako napr.: „MAGIO“; „ORANGE TV“; „UPC“; „ANTÍK TV“; „SATRO“; „SKY LINK“ a pod. Do programovej ponuky „retransmitorov“ sú zaradené jednak „slovenské“ televízne stanice, ale aj zahraničné televízne stanice v českom alebo inom jazyku, na ktorých sa povinnosť označovania programov JSO nevzťahuje. Reálny stav teda znamená, že maloletí diváci sa oboznamujú s obsahom vysielania navrhovateľa rovnako ako s obsahom vysielania ostatných vysielateľov (televíznych staníc). Povinnosť označovať vysielané programy grafickým symbolom JSO však odporca uplatňuje len voči „slovenským“ prevádzkovateľom televíznych staníc. Takýto postup je podľa názoru navrhovateľa flagrantne diskriminačný, nakoľko diváci na území Slovenskej republiky sa oboznamujú nielen s obsahom „slovenských“ televíznych staníc, ale v rovnakej miere aj s obsahom ostatných zahraničných televíznych staníc. Navrhovateľ poukázal na to, že ak má byť naplnený legitímny cieľ, ktorým je ochrana maloletého diváka pred nevhodným televíznym obsahom, tak takéto obmedzenie musí byť uplatňované zo strany odporcu plošne na každý vysielaný obsah, s ktorým sa maloletý divák môže oboznámiť, čiže aj voči ostatným, iným než „slovenským“ televíznym staniciam. Navyše z ponuky programov jednotlivých „káblových“ televízií vyplýva, že divákovi okrem iného sprostredkujú aj sexuálny obsah (soft erotika, porno) alebo filmový obsah (násilie, slovná agresivita a pod.), ktorý je bez akejkoľvek kontroly zo strany odporcu prístupný všetkým vekovým kategóriám bez rozdielu. Predmetné konanie a teda aj samotné obmedzenie slobody prejavu nespĺňa podľa názoru navrhovateľa podmienku proporcionality a neodôvodnene ho diskriminuje voči iným vysielateľom, ktorých programy sú prístupné v rovnakom čase a na rovnakom mieste, rovnakým vekovým skupinám maloletých divákov, ktoré sa odporca snaží chrániť.

Podľa názoru navrhovateľa, proporcionality a naliehavá spoločenská potreba nie je naplnená ani z toho dôvodu, že označovanie programov JSO má vo svojej podstate mať len odporúčací charakter. Zodpovednosť za riadny morálny a psychický vývin maloletých majú predovšetkým rodičia alebo zákonní zástupcovia. JSO a rozhodovacia prax v tejto oblasti sú vyjadrením až príliš obmedzujúceho paternalistického správania sa orgánov štátu. Nie je v demokratickej spoločnosti nevyhnutnou spoločenskou potrebou, aby zodpovednosť za správnu výchovu maloletých štát prenášal z rodičov a zákonných zástupcov na navrhovateľa ako podnikateľský subjekt súkromného práva.

Odporca sa k opravnému prostriedku navrhovateľa vyjadril podaním z 27. júna 2013, v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

K jednotlivým námietkam navrhovateľa uviedol, že záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie si určuje správny orgán. Vzhľadom na dikciu ustanovenia § 34 ods. 3 Správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnomu konaniu dôkazy, ktoré sú mu známe. Navrhovateľ bol odporcom vyzvaný v oznámení o začatí správneho konania, aby zaslal svoje stanovisko a navrhol dôkazy, to znamená, že odporca postupoval podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku a dal navrhovateľovi možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadril k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia. Navrhovateľ bol v oznámení o začatí správneho konania vyzvaný, aby sa vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam vysielania programu Farmár hľadá ženu odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ dňa 22.9.2012

o cca 20:27 hod. a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu predmetného oznámenia. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ bol oboznámený s tým, čo tvorí podklad rozhodnutia. Navrhovateľ bol súčasne vyzvaný, aby sa vyjadril k predmetu správneho konania a navrhol ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení, čo aj urobil. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odporca tak poskytol navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia, ako aj navrhnúť dôkazy na

podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol zároveň poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije, odporca rozhodne aj bez jeho stanoviska. Odporca pri svojom rozhodovaní nepoužil žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospel k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj vzhľadnutie záznamu vysielania dotknutého programu odporcom. Spochybnenie sledovania programov, ktorých obsah je predmetom správneho konania nemá podľa názoru odporcu racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše zavádzajúce. Podľa názoru odporcu je potrebné prepis/popis skutkového stavu, ktorý je súčasťou administratívneho spisu a zároveň je obsiahnutý aj v rozhodnutí správneho orgánu vnímať výlučne ako prejav zásady písomnosti správneho konania a z toho dôvodu ho nie je možné zamieňať, resp. ho považovať za dokument, ktorý by suploval zápisnicu o vzhľadnutí záznamov vysielania odporcom. Nakoľko navrhovateľ v rámci správneho konania ani vo svojom písomnom stanovisku k predmetu správneho konania neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažoval odporca záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný. Vyššie uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. Odporca zdôraznil, obdobná námietka bola vznesená i vo viacerých konaniach vedených na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), v ktorých najvyšší súd postup odporcu pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia odporcu potvrdil (medzi inými rozsudky č.k. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010).

K námietke nedostatočnej identifikácie správneho deliktu odporca uviedol, že v oznámení o začatí správneho konania boli popísané konkrétne pasáže napadnutého programu, vyjadrenia a scény, v ktorých mohlo dôjsť k prezentácii nevhodných obsahov a ktoré mohli, vzhľadom na ich obsah a spôsob spracovania v rámci programu zakladať rozpor so zákonom a explicitne bolo taktiež uvedené, že vzniklo dôvodné podozrenie z možného porušenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Z uvedeného je podľa odporcu zrejmé, že navrhovateľ bol jednoznačne a nezameniteľne oboznámený s predmetom správneho konania, a to v dostatočnom rozsahu na to, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým relevantným skutočnostiam, čo koniec koncov aj urobil vo svojom písomnom stanovisku.

Odporca ďalej zopakoval, ktoré časti programu a z akých dôvodov považoval za prejavy v určitých momentoch nielen slovnej ale aj fyzickej agresivity, ako posúdil intenzitu týchto prejavov a opakovane skonštatoval, že táto bola zosilnená okolnosťami, za ktorých k nim došlo. Vo väčšine prípadov bolo z artikulácie a gestikulácie účinkujúcich badateľné, že ich konanie bolo ovplyvnené pozitívom alkoholických nápojov, ktoré sa podávali na privítanie farmárov. Argument navrhovateľa, že pri posudzovaní frekvencie výskytu nevhodných obsahov je potrebné brať do úvahy len obsahovo rozdielne scény považoval odporca za absurdný. Poukázal na to, že povinnosť označovať programy podľa JSO bola zavedená predovšetkým za účelom ochrany maloletých pred nevhodnými obsahmi vo vysielaní. Akceptujúc výklad uvádzaný navrhovateľom by bolo možné prezentovať nevhodné obsahy v neobmedzenom rozsahu, rozhodujúcou v prospech vysielateľa by bola len skutočnosť, že sa jedná o opakovanie totožného obsahu. Mohlo by tak dôjsť k situácii, kedy by prevažnú časť alebo aj celý program tvorili len dve alebo tri opakujúce sa scény s nevhodnými obsahmi a keďže by sa jednalo „len“ o opakovanie týchto scén odporca by mal, podľa názoru navrhovateľa, z kvantitatívneho hľadiska hodnotiť len výskyt týchto scén a nebrať do úvahy ich opakovanie, spomaľovanie záberov a ich opätovné zaradenie do vysielania. Odporca zdôraznil, že práve opakovaním najvyhrotenejších prejavov a scén sa zintenzívňuje ich účinok na diváka, nevhodné obsahy prenikajú hlbšie do jeho povedomia, čím sa znásobuje ich účinok.

Odporca nesúhlasil s námietkami navrhovateľa, že keďže v scénach, ktoré odporca definoval ako scény s prejavmi sexuálneho správania prezentovaného ako forma zábavy, nedošlo explicitne k zobrazeniu nahoty, potom táto skutočnosť automaticky vylučuje možnosť, že by sa mohlo jednať o prezentovanie sexuálneho správania formou zábavy a výpovedná hodnota uvedených scén a kontext, v ktorom boli odvysielané nemohol naplniť kritériá obsahov nevhodných a neprístupných pre maloletých do 18 rokov. Podľa názoru odporcu, scény s prejavmi sexuálneho správania prezentovaného ako forma zábavy uvedené v napadnutom rozhodnutí nie je možné považovať za bežné v rámci všeobecne uznávanej

spoločenskej morálky, a preto ich ani nemožno označiť za primerané a vhodné, ak sú zaradené v programe, ktorý je určený maloletým divákom mladším ako 18 rokov. Veková skupina maloletých je náchylná na preberanie vonkajších vzorov a vplyvov a pri sledovaní programu s uvedeným obsahom môže nadobudnúť dojem, že prezentované správanie je spoločensky akceptovateľné, čo ju môže viesť k jeho imitácii. Zo spôsobu spracovania predmetného programu, najmä z jeho obsahu, je podľa názoru odporcu zrejmé, že tieto kontroverzné scény majú tvoriť jeho podstatu a zvýšiť jeho atraktivitu. S prihliadnutím na kontext v ktorom sú zaradené - získanie si pozornosti farmára však pôsobia nielen sexuálne ale až vulgárne.

Vo vyjadreniach k námietkam navrhovateľa týkajúcim sa legitimacy, legality a proporcionality zásahu do slobody prejavu odporca opakovane svoje argumenty uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a na záver súhlasil s tvrdením navrhovateľa, že priamu a prvoradú zodpovednosť za vývoj maloletých nesú predovšetkým ich rodičia a zákonní zástupcovia, avšak zavedenie a uplatňovanie pravidiel JSO je podľa názoru odporcu prostriedkom, ktorý im má v tejto snahe byť nápomocný a preto jeho uplatňovanie má z celospoločenského hľadiska podstatný význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 250l a nasl. OSP a s § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov uvedených v oprávnom prostriedku a tiež v zmysle svojej ustálenej judikatúry preskúmaval, či rozhodnutie odporcu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom (rozhodnutie R č. 52/2003) a dospel k záveru, že podanému oprávnenému prostriedku navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Z obsahu spisu a vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že navrhovateľ odvysielal dňa 22. septembra 2012 o cca 20:27 hod. v rámci programovej služby JOJ program Farmár hľadá ženu, ktorý klasifikoval ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov.

Sporným medzi účastníkmi bolo posúdenie, či odporca v správnom konaní dodržal všetky procesné zásady vyplývajúce najmä zo Správneho poriadku a či predmetný program obsahoval vyjadrenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „slovná agresivita“ a scény, ktoré naplnili kritérium „sexuálne správanie prezentované ako forma zábavy“, ktoré by podmieňovali jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov.

Odporca ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisii a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom o vysielaní a retransmisii. Jeho prvoradým zákonným poslaním a teda aj prvoradou povinnosťou, je presadzovať záujmy verejnosti. Ak pri plnení tejto povinnosti dospeje v záveru, že konaním monitorovaného subjektu došlo alebo dochádza k porušovaniu zákona, je oprávnený podľa § 64 a nasl. zákona o vysielaní a retransmisii uložiť sankciu.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Podľa § 1 ods. 1 písm. b/ a f/ vyhlášky č. 589/2007 Z.z., audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú

b) slovnú agresivitu, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá,

f) sexuálne scény alebo sexuálne správanie, ktoré sú prezentované ako forma zábavy, scény spojené s prejavmi sexuálneho násillia alebo sexuálnymi deviáciami, alebo...

Podľa § 1 ods. 5, obsah audiovizuálnych diel, multimediálnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby sa posudzuje z hľadiska

- a) kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke programovej služby,
- b) spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela alebo programu, umeleckého a morálneho posolstva diela alebo programu a
- c) intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke televíznej programovej služby.

Podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku, o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

Podľa § 32 ods. 2 podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe správneho orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa ods. 3 na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány a orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie.

Podľa § 34 ods. 3 účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Pokiaľ ide o námietky voči porušeniu procesných predpisov, tieto vyhodnotil senát najvyššieho súdu ako neopodstatnené, účelové a nemajúce oporu v administratívnom spise.

Zo zápisnice o hlasovaní odporcu z 26. marca 2013 jednoznačne vyplýva, že predmetom konania bolo monitorované vysielanie programu Farmár hľadá ženu, odvysielané 22. septembra 2012, pričom prítomní boli siedmi členovia odporcu, ktorí všetci hlasovali za to, že odvysielaním predmetného programu navrhovateľ porušil ustanovenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Navrhovateľ nepredložil jediný dôkaz o tom, že by sa prítomní členovia pred hlasovaním neoboznámili s obsahom predmetného programu. Podľa názoru najvyššieho súdu zápisnica o hlasovaní z 26. marca 2013 spĺňa všetky náležitosti predpísané § 22 ods. 2 Správneho poriadku, aby mohla byť považovaná aj za zápisnicu o vykonaní dôkazu - vzhľadnutí predmetného odvysielaného záznamu až na to, že chýba opis, ako konanie prebiehalo. Napriek tomuto nedostatku dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že chýbajúca veta typu - „všetci prítomní členovia rady vzhľadli predmetný záznam“ - nemôže mať vplyv na zákonnosť napadnutého postupu a rozhodnutia odporcu.

Senát najvyššieho súdu vzhľadnutím posudzovaného audiovizuálneho záznamu nezistil žiaden logický rozpor medzi skutkovým stavom (odvysielaným programom) a obsahom napadnutého rozhodnutia, a preto len na základe ničím nepodloženého tvrdenia navrhovateľa neexistuje relevantný dôvod domnievať sa, že odporca sa neoboznámil s posudzovaným vysielaním premietnutím nahrávky tohto vysielania.

Ako účelové a zavádzajúce vyhodnotil senát najvyššieho súdu aj tvrdenie navrhovateľa, že odporca počas správneho konania nedostatočne identifikoval správny delikt. Z administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľovi bol spolu s oznámením o začatí správneho konania zaslaný jednak celý prepis odvysielaného programu, ako aj presne identifikované časti, odvysielaním ktorých sa mal navrhovateľ dopustiť porušenia zákona o vysielaní a retransmisii, pričom konkrétne ustanovenie zákona § 20 ods. 4 bolo v oznámení taktiež uvedené. Navrhovateľ mal teda vedomosť o tom, pre porušenie akého zákonného ustanovenia začal odporca správne konanie a akého konkrétneho skutku sa domnelé porušenie zákona o vysielaní a retransmisii týka. V priebehu správneho konania už predsa nedošlo k

zmene skutkového stavu, ani nevyšli najavo nové dôkazy, nakoľko dôkazom o tvrdenom porušení zákona bol záznam vysielať predmetného programu. V neposlednom rade je dôležité podľa názoru najvyššieho súdu podotknúť, že navrhovateľ mal v súlade s § 23 Správneho poriadku v priebehu správneho konania možnosť nahliadnuť do administratívneho spisu odporcu, pričom porušenie tohto práva nenamietal. V danom prípade bolo podľa názoru najvyššieho súdu dostatočne určité, akým programom, v akom vysielať, v akom časovom rozpätí a z akých skutkových dôvodov bolo potrebné odvysielať program, resp. jeho časti posúdiť z hľadiska jeho možného negatívneho vplyvu na morálny vývoj maloletých.

Námietky navrhovateľa týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci sa po preskúmaní rozhodnutia odporcu javia taktiež ako neopodstatnené.

Porušenie ustanovení zákona o ochrane maloletých predmetným programom resp. jeho časťami je dané obsahom a spôsobom ich spracovania, s prihliadnutím na kontext celého programu. Aj podľa názoru najvyššieho súdu správanie sa hlavných aktérov vyššie popísaných scén, používanie expresívnych výrazov vo vzájomných hádkach, ktoré sú výrazom vzájomnej nenávisti a agresivity nie je možné považovať za bežné v rámci všeobecne uznávanej spoločenskej morálky. Intenzita týchto výrazov je aj podľa názoru najvyššieho súdu v odvysielať častiach programu vysoká a v kombinácii so sprievodnými gestikulačnými prejavmi naplnili pojem slovnej agresivity, ktorá je v zmysle JSO dôvodom pre stanovenie nevhodnosti a neprístupnosti pre maloletých do 18 rokov.

Rovnaký názor zaujal senát najvyššieho súdu aj pokiaľ ide o vyššie uvedené zobrazenia, ktoré spolu s komentárom a s prihliadnutím na kontext v ktorom boli zaradené prezentujú sexuálne správanie ako formu zábavy a vyplnenia času a pôsobia nielen sexuálne ale až vulgárne.

Na tomto mieste považuje najvyšší súd za vhodné pripomenúť, že vplyv na morálku spoločnosti a jej jednotlivých členov, t. j. aj maloletých majú médiá v čoraz väčšom rozsahu. Práve z tohto dôvodu by však malo byť pre navrhovateľa vlastné, aby vo svojom vysielať obmedzoval používanie vulgarizmov, neslušných slov a sexuálnych vulgárnych scén, nakoľko tieto sú spôsobilé vyvolať nebezpečenstvo, že práve maloletí si osvoja určitý model správania, bez toho, aby porozumeli a vnímali nevhodnosť tohto ich následného osvojeného konania. Na tejto skutočnosti nemôže nič zmeniť ani konštatovanie navrhovateľa, že väčšina vulgarizmov je v širokej miere používaná v hovorovej reči chránenej vekovej kategórie od 15 do 18 rokov.

Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa týkajúce sa nenaplnenia kritérií legality, legitimacy a proporcionality zásahu do jeho práva na slobodu prejavu, tieto vyhodnotil senát najvyššieho súdu ako zavádzajúce, účelové a nemajúce oporu v právnej úprave. Postavenie, úlohy kompetencie a právomoci odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi, ako aj práva a povinnosti navrhovateľa v súvislosti s obsahom odvysielať programov presne a jasne definuje zákon o vysielať a retransmisii.

Pokiaľ ide o ochranu maloletých, vyhláška č. 589/2007 Z.z. obsahuje podrobnú úpravu označovania audiovizuálnych diel, multimediálnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby, ako aj ich klasifikáciu ako nevhodných a neprístupných pre vekové skupiny maloletých do 18, 15, 12 a 7 rokov. Zákon o vysielať a retransmisii ako aj vyššie uvedená vyhláška sú každému dostupné, nakoľko sú uverejnené v Zbierke zákonov a ich ustanovenia sú formulované dostatočne presne a zrozumiteľne. Tvrdenie navrhovateľa, že predvídateľnosť ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielať a retransmisii je absolútne nedostatočná preto nie je ničím podložené.

Pokiaľ ide o námietku diskriminácie, senát najvyššieho súdu k tejto poznamenáva, že z judikatúry EŠLP, ale aj Ústavného a Najvyššieho súdu SR vyplýva, že rozdielne zaobchádzanie s osobami v analogickom alebo relevantne podobnom postavení je diskriminačné, ak nemá objektívne a rozumné odôvodnenie, t.j. ak nesleduje legitímny cieľ alebo ak neexistuje vzťah rozumnej proporcionality medzi použitými prostriedkami a zámerom, ktorý sa má uskutočniť. V predmetnom prípade zákonodarca v zákone o

vysielaní a retransmisii v § 2 vymedzil jeho pôsobnosť, t.j. vymenoval subjekty, na ktoré sa zákon vzťahuje. O diskriminačné zaobchádzanie s navrhovateľom by mohlo ísť vtedy, ak by odporca bez náležitého odôvodnenia zaobchádzal s navrhovateľom odlišne ako s iným subjektom, na ktorý sa zákon o vysielaní a retransmisii vzťahuje rovnako ako na navrhovateľa. Takýto dôkaz však navrhovateľ nepredložil. Naopak, z rozhodovacej činnosti je senátu najvyššieho súdu známe, že aj iní vysielatelia, na ktorých sa vzťahuje zákon o vysielaní a retransmisii sú sankcionovaní za porušenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii rovnako, ako navrhovateľ.

Po preskúmaní spisového materiálu sa najvyšší súd stotožnil s názorom vysloveným v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení odporcu, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii. Jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 Správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500,- € rozhodol súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, z dikcie ktorého vyplýva, že poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.